

HEX EN CO.

SOS FABELWEZENS

Esther van Lieshout
Met illustraties van Marieke Nelissen

HEX EN CO.

SOS FABELWEZENS

www.lannoo.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Illustraties en omslag © Marieke Nelissen
Omslagontwerp Studio Lannoo, Mieke Verloigne
Opmaak binnenwerk Mieke Smalle

© Uitgeverij Lannoo nv / Ketnet, 2017
ISBN 978 94 014 4462 0
D/2017/45/320
NUR 283

Voor Carla, die mij Kat beter leerde kennen.

‘Het grootste gevaar dat ons bedreigt is de angst voor het onbekende. Maar het onbekende bestaat niet – alleen dingen tijdelijk verborgen, tijdelijk niet begrepen.’

James T. Kirk

HOOFDSTUK 1

HET VOORTEKEN

Kat stond oog in oog met een trol.

De kolos torende minstens twee meter boven haar uit en cirkelde uitdagend om haar heen. Zijn knots sleepte over de grond achter hem aan.

‘Kat Everhard!’ brulde de trol. ‘Je komt te laat!’

Kat was klaar voor de aanval en schudde even verbaasd haar hoofd. De stem van de trol leek verdacht veel op die van haar vader. Kat liet haar zwaard zakken. Op dat moment zag de trol zijn kans schoon en stortte zich boven op haar.

Het scherm van Kats laptop kleurde felrood en er verscheen een blok met de tekst: *game over*.

‘Kat! Haal je hoofd uit dat computerspel!’ Haar vader klonk nu echt boos.

Kat sloot de game af en klapte met een zucht haar laptop dicht. Snel proppte ze wat boeken in haar rugzak, stapte in haar schoenen en strompelde de kamer uit. Met een ruk bleef ze staan toen haar slobberige shirt achter de deurklink bleef haken en een scheurend geluid maakte. Kat keek naar de winkelhaak in de stof. Dit was precies de reden waarom ze nooit jurken droeg. Die waren veel te netjes. Net zoals haar naam. Kat was kort voor Katrina, maar de afkorting paste beter bij

haar. Je kon haar maar beter niet zonder handschoenen vastpakken, plaagde haar vader altijd.

Hij stond onderaan bij de trap te wachten toen Kat naar beneden liep. Met zijn armen demonstratief over elkaar geslagen keek hij haar strak aan: ‘Hoe vaak heb ik je al geroepen?’

‘Twee keer?’ antwoordde Kat kort.

Henry zuchtte vermoeid. ‘En waarom reageerde je dan niet eerder?’

‘Omdat ik je de eerste keer niet hoorde,’ zei Kat opstandig.

Henry schudde wanhopig zijn hoofd. ‘Jij leeft meer in je hoofd dan in de wereld.’

Kat keek haar vader even aan. ‘Dat is een heel vreemde opmerking voor iemand die zijn brood verdient met het schrijven van fantasyverhalen, pap,’ antwoordde ze met een zelfgenoegzame grijns.

‘Kom, eten.’ Haar vader gebaarde met geforceerde kalmte in de richting van de keuken.

Kat nam plaats aan de ontbijttafel terwijl haar vader de *Boddinge Bode* opensloeg. Kat smeerde wat boter op een stuk toast en keek toe hoe de krant langzaam in haar vaders boterham met jam zakte. Tegen de tijd dat hij daar achter kwam was het nieuws plakkerig.

‘Verdorie!’ Henry legde de krant op tafel en probeerde de schade te herstellen met een theedoek.

‘Waarom lees je het nieuws niet op je tablet?’ vroeg Kat.

‘Omdat dit veel overzichtelijker is dan zo’n klein schermpje.’

‘Je bedoelt dat je het nieuws niet kunt vinden op dat ding,’ plaagde Kat.

Henry fronste dreigend zijn wenkbrauwen en vouwde luidruchtig de krant weer open.

Dat deed hij wel vaker, net doen alsof hij boos op haar was.

In tegenstelling tot Kat had haar vader twee linkerhanden wanneer het computers betrof. Hij schreef nog steeds al zijn manuscripten op een rammelende typemachine die het belangrijkste leesteken miste, en dus iedere regel afsloot met een *ping* in plaats van een punt.

Henry vouwde met een ernstige blik in zijn ogen de krant weer dicht. ‘Kat,’ begon hij, ‘we zouden vanmiddag na school samen de stad ingaan, maar ik ben bang dat ik geen tijd heb.’

‘Oké,’ antwoordde Kat met volle mond.

Henry slaakte een beladen zucht. ‘Ik heb een deadline en...’

‘Geeft niets.’

‘Ik ben bang dat ik de hele dag aan het schrijven ben.’

Kat wist dat haar vader zich schuldig voelde als hij soms dagenlang zijn kamer nauwelijks uitkwam. Maar ze kon hem onmogelijk verwijten dat hij zo hard werkte. ‘Het is goed hoor, pap,’ verzekerde ze hem met een brede glimlach.

Henry keek op de klok en stond op. ‘Kom, je moet naar school.’ Hij griste een bruin papieren zakje van het aanrecht en overhandigde het aan Kat. ‘Hier is je lunch. En nu opschieten, anders kom je weer te laat.’

Kat schoot in haar jas, kuste haar vader en snelde het tuinpad af. Nadat het tuinhekje achter haar dicht was gevallen en haar vader uit het zicht was verdwenen, ging Kat langzamer lopen. Ze had nooit zo’n haast om op school te komen. Niet sinds Sofie verhuisd was. Bovendien hield ze van de slaperige stilte van de ochtend.

Op het grasveldje liet buurman Bloodhooft knikkebollend zijn hondje uit en mevrouw Pitts van twee deuren verder sleepte op haar pantoffels de vuilnisbak naar buiten. Bij de

bakker kwam de geur van versgebakken brood je tegemoet en het koffietentje op de hoek zette juist zijn deuren open. De eigenaar propte een heleboel tafels en stoelen op het piepkleine terras. Aan het einde van de Popelwilgestraat liep meneer Draver, de postbode, die bezig was met zijn ronde. Hij zwaaide vriendelijk toen Kat hem passeerde. Kat zwaaide terug en sloeg de hoek om.

In de verte doemde het schoolgebouw op. Een kerkklok sloeg negen keer, meteen gevolgd door het indringende geluid van de schoolbel. Kat begon harder te lopen. Haar zware tas met boeken sloeg bij iedere stap pijnlijk tegen haar zij.

Een groepje kinderen lachte toen Kat hijgend en met rode wangen het schoolplein opstormde. Ze weigerde hen de genoegdoening van een reactie en liep stug door. Met haar ontembare bos rode haar en kleren die de laatste modetrends stevast negeerden was ze een lachertje op school. Kat had nooit de behoefte gevoeld om erbij te horen. Veel kinderen vonden haar daarom vreemd, maar Kat koesterde haar eigenheid.

Kat wachtte totdat de laatste kinderen zich lachend en duwend het schoolgebouw in hadden gewurmd. Binnen rook het naar boenwas en schoonmaakmiddel. Het rumoer en het gepiep van gymshoenen op de linoleumvloer echoden door de hol klinkende gang. Kat liep stilzwijgend langs de rijen kapstokken met bedompte jassen en de deuren met dezelfde onbestemde bruine kleur. Ze schoot het klaslokaal in en zocht snel haar plek op. Helemaal achterin. Om haar heen werd druk gekletst en gelachen. Kat staarde even naar de lege stoel naast haar.

Ze dacht terug aan die bewuste dag een paar jaar geleden. Toen midden in het schooljaar de deur van het lokaal open was gegaan en de directrice een meisje met een bleke huid

en korte blonde haren de klas binnen had geduwd en haar de plaats naast Kat had geweest.

Er was direct een band ontstaan tussen Kat en het nieuwe meisje, dat Sofie Midnacht bleek te heten, toen ze een gedeelte afkeer van de kleur roze ontdekten. Vanaf die dag waren ze onafscheidelijk. Sofie was net zo eigenzinnig als Kat, maar veel bedachtzamer. Kat had nogal eens de neiging er dingen uit te flappen waar ze later spijt van kreeg. Maar een paar maanden geleden had Sofies vader een nieuwe baan gekregen en was de familie Midnacht naar de andere kant van het land verhuisd.

Kat haalde met een zucht haar boeken tevoorschijn. Hoe alleen kon je je voelen in een kamer vol met mensen?

Toen meneer Kipper het lokaal binnenkwam werd het langzaam kalmer. Nog een halfuurtje later waren ze bezig met de aardrijkskundeles. Kat staaarde naar buiten. Een waterig zonnetje scheen door het raam naar binnen en haar gedachten dwaalden af. Haar arm begon te jeuken en achteloos deed ze haar mouw omhoog. Er was niets vreemds te zien, behalve dat haar arm rood was van het krabben. Blijkbaar had ze al vaker op die plek gekrabd, maar dit was de eerste keer dat ze de kriebel bewust opmerkte.

Meneer Kipper was ondertussen bezig met een verhaal over oceanen. Hij haalde een grote schelp tevoorschijn en overhandigde die aan een van de kinderen vooraan in de klas. 'Als je hem tegen je oor houdt, dan kun je de zee horen,' zei hij.

Er klonken opgewonden geluiden terwijl de schelp van hand tot hand ging.

'Dat is de zee helemaal niet,' zei Kat toen de schelp haar tafel bereikt had. Ze besefte te laat dat ze de woorden hardop had uitgesproken.

‘Wat zei je, Kat?’ vroeg meneer Kipper vriendelijk. ‘Ik ver- stond je niet.’

Kat werd vuurrood maar keek meneer Kipper zelfverzekerd aan. ‘Ik zei: dat is de zee helemaal niet. Dat is het geluid van het bloed dat door je aderen stroomt.’

De hele klas viel stil. Er klonk geschraap van stoelen die achteruitgeschoven werden en iedereen draaide zich om en staarde haar aan.

‘Kom, juffrouw Everhard, met een beetje fantasie is het de zee,’ hield meester Kipper vol.

‘Dat moet u er dan wel bij zeggen, anders leren we foute dingen,’ antwoordde Kat.

Enkele meisjes giechelden zachtjes. Meneer Kipper keek Kat geïrriteerd aan en leek te overwegen wat hij moest doen.

Kat beet op haar lip. Oké, misschien was ze iets te brutaal geweest, maar meneer Kipper kon haar toch moeilijk straf geven omdat ze gelijk had?

Blijkbaar dacht meneer Kipper net hetzelfde, want hij griste de schelp uit Kats handen en veranderde snel van onderwerp. Kat hield de rest van de ochtend wijselijk haar mond.

Toen de bel voor de pauze ging, haastte iedereen zich naar buiten. Kat bleef zitten en wachtte totdat de klas leeg was. Ze keek door het raam naar beneden en zag hoe het schoolplein snel volstroomde. Toen ook meneer Kipper eindelijk zijn tas had ingepakt en was vertrokken stond Kat op. Ze liep de klas uit, de uitgestorven gang in.

Op de eerste verdieping bleef ze staan en keek ze door het raam van een lokaal. Het was er donker en verlaten. Op de deur hing een bordje waarop stond: *schoolbibliotheek*.

Knarsend ging de deur open en Kat glipte naar binnen. Binnen was het stil. In de pauze kwam hier nooit iemand.

Kat koos een stoel in een ver hoekje van de ruimte. Ze trok een paar boeken uit de kast en haalde de lunch die haar vader had klaargemaakt uit het papieren zakje. Ze spreidde de appel, het bekertje melk en een paar dikke boterhammen met kaas en tomaat uit op tafel, nestelde zich in een stoel en at haar lunch op.

Intussen bladerde ze in een boek over draken. Sofie was dol op boeken over fabelwezens, al vond ze dat er ontzettend veel dingen in stonden die niet klopten. Zo was een eenhoorn niet altijd wit en konden zeemeerminnen niet uit het water komen en vervolgens benen krijgen. Sofie had ooit een hele avond met Kats vader zitten discussiëren over een van zijn boeken. Kat had kromgelegen van het lachen. Hoe kon iemand zo serieus zijn over iets wat niet echt bestond! Maar die gedrevenheid was typisch Sofie. En hoewel Kat het niet altijd begreep, kon ze het wel waarderen.

Toen de bel Kat eraan herinnerde dat de pauze voorbij was, zette ze het boek weer in de kast, raapte haar spullen op en sjokte terug naar het klaslokaal. In het voorbijgaan keek ze op de klok. Nog drie uur.

Toen de verlossende bel van halfvier eindelijk door de gangen galmde, scharrelde Kat razendsnel haar spullen bij elkaar en snelde het klaslokaal uit. Met het weekend voor de deur hoefde ze twee hele dagen niet aan school te denken.

Kat sloeg de hoek om en liep de straat in. Mevrouw Pitts stond kromgebogen het onkruid uit haar betonnen voortuintje te plukken. En buurman Bloodhooft was bezig zijn blinkende auto te poetsen. Toen Kat hem passeerde begon hij met nog meer vuur te boenen. Waarschijnlijk om Kat eraan te herinneren dat de oude roestbak van haar vader hem een doorn in het oog was.

Het tuinhekje kraakte toen Kat het openduwde. Door het open raam klonk het ratelende geluid van haar vaders typemachine. Kat stak de sleutel in het slot van de voordeur, liep de gang in en hing haar jas op. Onder aan de trap bleef ze staan en luisterde. *Ping* klonk het, en haar vader gaf een klap tegen de hendel van de schrijfmachine.

Op de keukentafel vond Kat een ovenschotel met daarop een briefje:

Sorry, aan het werk.

15 minuutjes in de oven.

En eerst je huiswerk, dan pas achter de computer!

Liefs, Pap

PS: Niet later dan halftien naar bed!

Kat gooide haar boekentas op tafel, haalde de aluminiumfolie van de schaal en zette hem in de oven. Ze ging zitten en begon aan haar huiswerk terwijl ze wachtte op haar avondeten.

Het werd al donker in de keuken toen Kat eindelijk klaar was. Ze deed snel de afwas en ging naar boven. Er kwam nog

steeds een driftig geratel uit de werkkamer van haar vader. Kat opende de deur naar haar kamer. Ze knipte tegelijkertijd het bureaulampje en haar laptop aan. Ze plofte in de stoel en wachtte ongeduldig terwijl haar laptop opwarmde. Ze keek naar buiten. Een paar kinderen speelden voetbal en buurman Bloodhoofd trok ongeduldig zijn hondje voort over het kaal getrapte grasveldje. De regen begon zachtjes tegen het raam te tikken toen Kats computer eindelijk aan sprong.

Ze logde ongeduldig in, maar Sofie was niet online. Dat was niet zo gek, aangezien ze de computer moest delen met haar broertje, die ook dol was op gamen.

Kat zakte teleurgesteld achterover in haar stoel en besloot een tweede poging te doen om de trol te verslaan. Het was Sofie die Kat dit soort computerspelletjes had leren kennen. Uiteindelijk had het gamevirus ook Kat te pakken gekregen. En sinds Sofie ver weg was, had Kat zich meer en meer in haar games verstoppt. Alles om de verveling te verdrijven.

Een bliksemschicht verlichtte de kamer, gevolgd door een donderslag. Kat schrok op uit haar game en keek naar de lichtgevende wijzers van de wekker. Tot haar grote schrik zag ze dat het al kwart voor tien was. Kat opende de deur van haar kamer en tuurde de overloop op. Een flauwe streep licht glipte onder de deur van haar vaders kamer door. De typemachine tikte nog steeds driftig. Gelukkig, haar vader had niet in de gaten dat Kat nog niet in bed lag.

Ze schoot de badkamer in, waste zich, poetste haar tanden en trok haar pyjama aan. Zachtjes sloop ze terug naar haar kamer, deed het licht uit, dook in bed en rolde zich in de dekens. Bijna gedachteloos krabde ze weer aan haar arm. Die vervelende jeuk. Kat nestelde zich in haar kussen en sloot

haar ogen, terwijl dikke regendruppels op de dakpannen begonnen te roffelen.

Drie uur later trappelde Kat met een zucht de dekens van zich af. Normaal gesproken hield ze van onweer. De wind die door de kieren van de vensters joeg, het dreigende rommelen in de verte. Maar vannacht kon ze niet slapen. Het was alsof de bliksem meer aankondigde dan alleen maar de donder. Het geluid van haar vaders typemachine was nog lang doorgegaan, maar inmiddels was het al een tijdje stil.

Kat knoopte haar rossige haar in een slordige staart, trok een paar sokken aan en liep de kamer uit. Ze probeerde zonder geluid de deur van haar vaders kamer te openen, maar de deur kraakte luidruchtig. Kat beet op haar lip. Ze bleef even staan en keek naar de roerloze vorm onder de dekens. Het was onmogelijk om bij hem in bed te kruipen zonder hem wakker te maken.

Ze sloop de kamer in en trok aan de dekens. ‘Pap!’ siste ze. ‘Slaap je?’

Haar vader draaide zich overdreven kreunend om. ‘Hoe kan ik nu slapen als jij boven mijn hoofd hangt te roepen?’

Hij opende zijn blauwgrijze ogen. ‘Wat is er?’ vroeg hij slaperig.

Kat rukte aan de dekens. ‘Ik kom bij jou liggen.’

‘Je bent veel te groot om bij mij te slapen.’

Kat trok een pruillip. Dat deed ze wel vaker als ze haar zin niet kreeg. ‘Maar ik kan niet slapen,’ mokte ze.

Henry krulde zijn mondhoeken. ‘Vooruit dan,’ zei hij en hij sloeg de dekens terug.

Kat klom in het bed en nestelde zich tegen de warme rug van haar vader.

‘Lig eens stil!’ zei hij na een tijdje geïrriteerd. ‘Wat ben je toch allemaal aan het doen?’

‘Weet ik niet, mijn arm jeukt al de hele dag!’ antwoordde Kat hevig krabbend.

‘Ga nu maar slapen.’

‘Ik zeg toch dat ik niet kán slapen!’

Haar vader draaide zich met een zucht om. ‘En wat wil je dat ik daaraan doe?’

‘Vertel een verhaal.’

‘Ik peins er niet over,’ antwoordde Henry beslist.

‘Waarom niet?’ drong Kat aan.

‘Omdat jij dan weer gaat opsommen wat er allemaal niet klopt.’

‘Dat komt omdat jouw verhalen over dingen gaan die helemaal niet kunnen.’

‘Ja, dat heet fantasie. Probeer het eens.’

‘Ik geloof dingen pas als ik ze zie,’ zei Kat stellig.

‘Dat je iets nog nooit gezien hebt, wil niet zeggen dat het niet bestaat.’

Er viel een lange stilte.

‘Heb je je tong verloren?’ plaagde haar vader.

‘Nee, het klinkt gewoon erg logisch wat je zegt,’ antwoordde Kat gedicteerd.

‘Wijsneus.’ Henry veegde een pluk haar uit Kats gezicht en gaf haar een kus op haar voorhoofd. ‘En nu slapen.’

Kat rolde zich op haar zij. Ze keek hoe de wind de gordijnen deed bollen. Buiten ruisten de toppen van de bomen en de schaduwen van takken dansten over het plafond. Zo te horen sliep haar vader alweer.

Kats arm begon weer te jeuken. Ze probeerde het vervelende gekriebel te negeren, kroop nog wat dieper weg onder de dekens en concentreerde zich op het geruststellende geluid van haar vaders ademhaling. Het duurde nog een tijdje, maar uiteindelijk verwisselde ook Kat de wakkere wereld voor een droom.